

“హాలో! 108 అంబులెన్సా అండీ!” ఆదుర్దాగా ఫోన్లో అడిగాడు నవీన్.

“అవును. చెప్పండి ఏం జరిగింది?” అవతల్లుంచి ప్రశ్నించిందో కంఠం.

“ఇక్కడ హైవే మీద నలభయ్యో కిలోమీటర్ దగ్గర యాక్సిడెంట్ అయింది. మోటర్ బైక్ మీద వెళుతున్న ఇద్దరిని లారీ గుద్దేసిందండీ. ఇద్దరికీ దెబ్బలు తగిలాయి. ఒకతని తల పగిలింది. మీరు అర్జెంట్ గా రావాలి” ఆత్రుతగా ఆందోళన నిండిన స్వరంతో చెప్పాడతను.

పందాలు వేయడం అతనికొక సరదా!

“వస్తారంటావా?” ఒక ఫ్రెండ్ అడిగాడు.

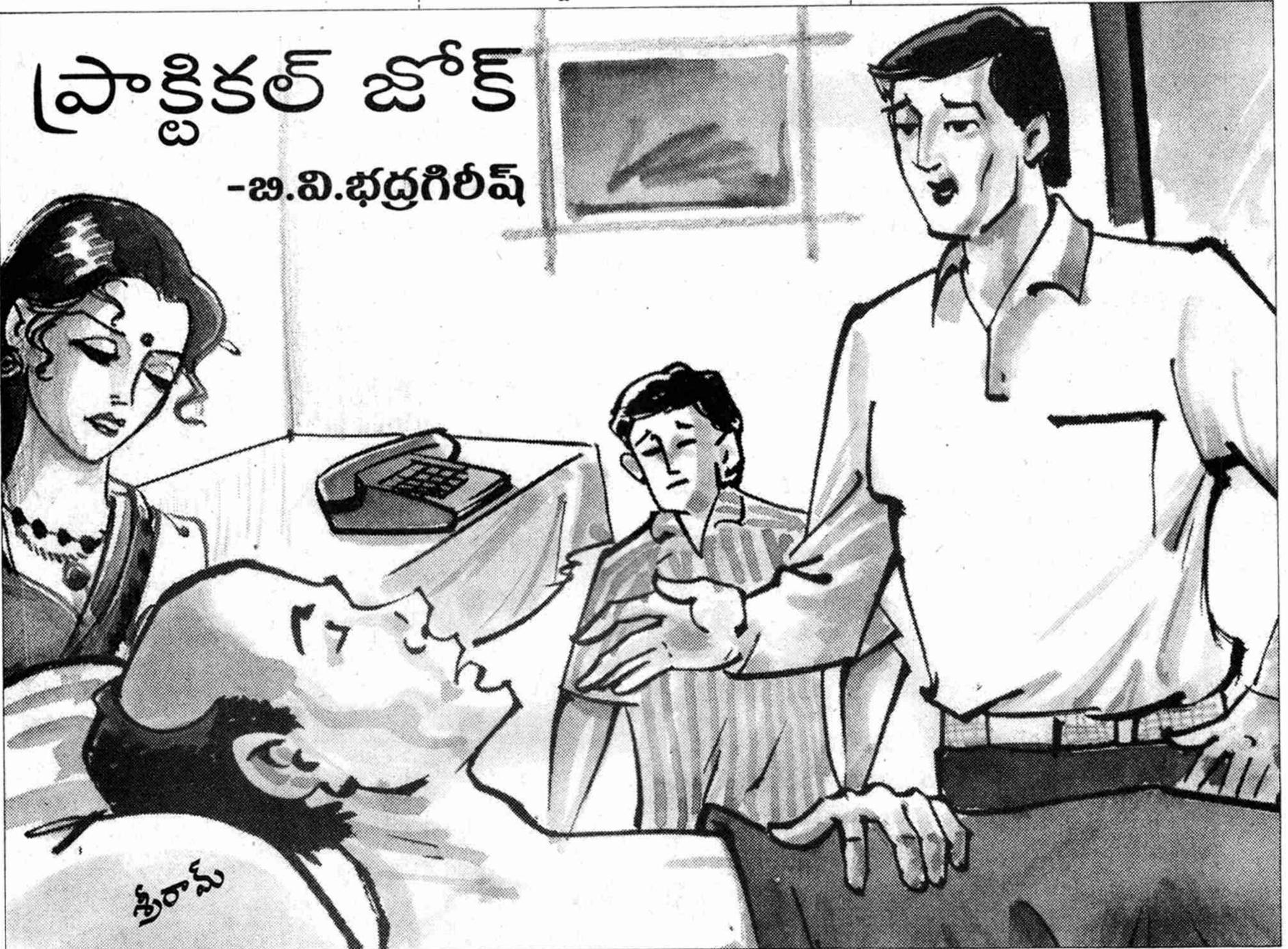
“తప్పకుండా! మన యాక్షన్ కు పడిపోవాల్సిందే!” నమ్మకంగా చెప్పాడు నవీన్. టీ కొట్టు వాడిచ్చిన టీ తాగుతూ, మిత్రులతో కలిసి వెయిట్ చేయసాగాడు. పావుగంట తర్వాత, బోయ్..బోయ్..మని శబ్దం చేసుకుంటూ 108 అంబులెన్స్ హైవే మీదుగా వెళ్లిపోయింది.

దాన్ని చూడగానే పగలబడి నవ్వుతూ మిత్రుల వైపు గర్వంగా చూశాడు నవీన్. “నేనే పందెం గెల్చాను. తీయండ్రా డబ్బులు”

చేతితో వత్తుకుంటూ ఆయాసపడుతున్నారు. పక్కనే కూర్చోని వున్న తల్లి నీళ్లునిండిన కళ్లతో, ఆందోళనగా ఆయన ఛాతీమీద మర్దన చేస్తోంది. ఆవిడ నవీన్ ను చూసి బావురుమంది. తండ్రికి హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చిందని నవీన్ కు అర్థమయింది. ఆయనకు షుగరు, బీపీ ఉన్నాయి.

ఇంతలో బయటొచ్చి “108 అంబులెన్స్ కు ఫోన్ చేశారా?” అడుగుతున్నారెవరో.

“చేశానండీ! వాళ్లు ఊరికి నలభై కిలోమీటర్ల దూరంలో హైవే మీద ఉన్నారు. అక్కడే యాక్సిడెంట్ అయిందని ఆకతాయిలు ఎవరో

“సరే, బయలుదేరుతున్నాం” అన్న సమాధానం వినగానే, తన వంకే చూస్తున్న మిత్రుల వైపు నవ్వుతూ చిలిపిగా చూశాడు.

“ఇప్పుడు చూడండ్రా! ఒక అరగంట లోపల 108 అంబులెన్స్ ఇటుగా వెళ్లకపోతే నేను మీకు అయిదు వందలిస్తాను. వెళ్లితే మీరు నాకు అయిదు వందలివ్వాలి. ఇదీ పందెం!” వాళ్ల ఊరు మీదుగా వెళుతున్న హైవే పక్కగా ఉన్న టీ బంకులో మిత్రులతో కలిసి కూర్చోని ఉన్నాడు నవీన్. వారితో కలిసి ఇలాంటి ఆకతాయి

డిమాండ్ చేశాడు. ముఖాలు నల్లగా చేసుకొని అయిదొందలు నవీన్ కి సమర్పించుకున్నారు అతని ఫ్రెండ్స్. కాసేపటికి మిత్రులంతా ఎవరిళ్లకు వాళ్లు బయల్దేరారు.

బైక్ మీద ఇంటికి వెళుతూ, ఇంటి సందు మలుపు తిరిగిన నవీన్ కు తమ ఇంటిముందు నలుగురైదుగురు గుమిగూడి ఉండటం కనిపించింది. వేగంగా ఇంటిముందు బైక్ స్టాండ్ వేసి ఇంట్లోకి వెళ్లాడు. వరండాలో మంచం మీద నవీన్ నాన్నగారు పడుకొని ఉన్నారు. ఛాతీమీద

ఫోన్ చేశారట! వచ్చేసరికి ఎంతలేదన్నా గంట పైనే పడుతుందంటున్నారు. రోడ్డుమీద టాక్సీ లేవీ లేవు. అది వచ్చేవరకూ మనకి ఆగక తప్పదు. హాస్పిటల్ కు వెళ్ళేవరకూ ఈయన బ్రతుకుతారో లేదో?” అన్నాడు పక్కంటాయన.

ఆయన ఎంత మెల్లిగా మాట్లాడినా, ఆ మాటలు నవీన్ చెవిలో పడ్డాయి. తను చేసిన ఆకతాయి పనికి ఫలితం ఇదా అనుకున్నాడు. అతని ముఖంలో కత్తివేటుకు నెత్తురుచుక్క లేదు.

